

[Ministeren for skatter og afgifter]

udvalg, at en hvilken som helst interessegruppe selvfølgelig kommer og protesterer mod et hvilket som helst indgreb i nogle fordele, de måtte have, eller for at bevare en position, de har i øjeblikket. Det er indlysende, det er legitimt, sådan hænger det sammen i et samfund af denne type. Man skal bare ikke lade sig feje væk af den slags, men prøve at analysere de faktiske sammenhænge i samfundet og prøve at forklare dem også for medlemmerne af de organisationer, der er professionelt forpligtet til at protestere over for et rimeligt indgreb over for nogle privilegier, og her vil jeg godt gøre en bemærkning til hr. Bollmann. Han sagde nemlig: vi har det skattesystem; vi har fortjent, og har socialdemokratiet ikke gennemført det hele osv.? Det er ikke det, det drejer sig om. Det har socialdemokratiet i øvrigt ikke; det er jo velkendt, at vi endnu trækkes med, at venstre har haft en uforholdsmæssig stor indflydelse i dansk politik også på skatteområdet. Men det er ikke det, det handler om. Det, det handler om, er, at de materielle skatteregler, som blev grundlagt i 1903, om, hvad der er indkomst, og hvad der er udgift, hvad der skal beskattes, og hvad der kan trækkes fra, ikke har de samme virkninger i et samfund med en inflation på 10 pct. og et renteniveau på 20 pct. Det er noget helt andet fordelingsmæssigt, der kommer ud af det på pensionsområdet og på fradragsområdet med hensyn til renteudgifter, og det er det, der er emnet for Thorkil Kristensen-udvalgets rapport, det er det, der er hovedtemaet i den skattereform, regeringen vil lægge op til. Det kan jo ikke nytte, at man siger, at de regler, der var gode engang, også er gode i et helt andet samfund, hvor det er nogle helt andre reelle størrelser, der indgår under de overskrifter og de betegnelser, som vi har udtrykt i vore love, det, vi kalder renteudgifter, og det, vi kalder renteindtægter. Hvis man ikke forstår den sammenhæng, er det selvfølgelig klart, at man må stille sig det spørgsmål, hr. Bollmann stiller sig. Hvis man forstår den, vil man se, at det er et spørgsmål, der egentlig ikke er så frygtelig meget ræson i at stille.

Så er det blevet sagt, at pensioner beskattes jo ved deres udbetaling, hvorfor så snakke om at beskatte renten undervejs? De, der stiller dette spørgsmål, har ikke læst det femte kapitel i Thorkil Kristensen-udvalgets betænkning. Det kan de ikke have gjort, for

hvis de havde læst det femte kapitel, ville de vide, at der er pokker til forskel på at få lov til at spare op af en ubeskattet rente i lange perioder og så lade sig beskatte af en udbetaling i den anden ende, når man har fradragsret i den ene ende, og så at gå og spare op, som nogle af os jo da prøver en gang imellem, på en simpel sparekassebog eller ved at købe en obligation, eller hvad det nu kan være, og lade sig beskatte af renten undervejs. Det er der en meget, meget indgående talmæssig dokumentation af i Thorkil Kristensen-udvalgets rapport, det er faktisk et hovedtema, og derfor kan det godt undre mig, at nogle i debatten her fejler hele den diskussion ind under gulvtæppet og siger: hvorfor skal vi overhovedet diskutere det med rentebeskatning undervejs, når der er en skat i den anden ende? Der er en skat i den anden ende, fordi der er en fradragsret i den ene ende. Det kan man diskutere samlet, men spørgsmålet om beskatning af renter undervejs er et tema for sig, og det er blevet et interessant tema, fordi renten er så høj, og fordi forskellen på skat og ikke skat derfor er blevet uforholdsmæssigt meget større, end den var, da disse regler blev skrevet ind i dansk skattelovgivning.

Det tredje spørgsmål, der har været rejst, er: hvad skal vi bruge skatteprovenuet fra en renteskat til? Hvad kan det bruges til? Ja, det kan bruges til, hvis man har et stort underskud på statsfinanserne, at få et mindre underskud. Det har ikke den store aktivitetmæssige virkning, det er erkendt, på den korte sigt, og det er i øvrigt begrundelsen for, at man desværre ikke hverken helt eller halvt kan bruge provenuet fra en sådan rentebeskatning til umiddelbar lettelse af de direkte personlige skatter, uden at det er udtryk for en finanspolitisk slækkelse, som der næppe er basis for. Det er nok en diskussion, som hr. Bernhard Baunsgaard og jeg nødvendigvis også i fortsætningen må føre med hinanden.

Så har jeg været lidt ked af, at hr. Arne Bjerregaard i diskussionens løb ligesom var ved at lade alt håb ude, fordi vi ville lave sådan en tillægsskat, og da er det nok vigtigt for forståelsen at sige, at det kapitalafkast, den fikserede procent af formuen, der efter min tankegang foreløbig burde indgå i sådan et grundlag for en tillægsskat, jo i langt de færreste tilfælde ville være det fulde kapital-